

РЕШЕНИЕ

№ 19271

гр. София, 05.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 01.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **187** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 84, ал. 3 във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 във вр. чл. 8 и чл. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Х. Ш., [дата на раждане] в пров. Н., Р А., ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 13 212/17.12.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 във вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, му е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Жалбоподателят излага твърдения, че административният орган е игнорирал факта, че причините да напусне страната си на произход са свързани с наличието на заплаха за живота и сигурността му. Сочи, че административният орган в обжалвания акт не е разгледал поотделно и в тяхната съвкупност изложените от него факти обуславящи основателността на искането за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. По същество се иска отмяна на решението.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. А., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС чрез юрк. Х. оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли. Твърди, че правилно е преценено, че не са налице предпоставките на чл. 8 и 9 ЗУБ.

Прокуратурата на РБ чрез прокурор К. изразява становище за основателност на жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235, ал.2 от ГПК, във вр. с чл.144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема

за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано въз основа на молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ВР - 13 - 1256 от 30.07.2024 г., подадена от Х. Ш., от мъжки пол, [дата на раждане] в пров. Н., А., етническа принадлежност - пащун, вероизповедание - мюсюлманин - сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН].

В проведеното интервю с рег.№ УП 16571 от 27.08.2024 г. чуждият гражданин твърди, че няма разрешение за пребиваване в друга държава и не е подавал молба за закрила в друга държава. Напуснал е нелегално А. малко след като правителството е паднало на 15.08.2021 г. Преминал в И., където останал 8 дни. След това преминал в Турция, където останал 3 години. След това нелегално влязъл в Р България и в [населено място] бил задържан от полицейските органи. Не е членувал в политическа партия или организация. Не е бил арестуван. Не е имал проблеми заради етническата си принадлежност. Напуснал А., защото хората, които са работили за предишната власт като него /бил е полицай/ са били преследвани.

От съставените в хода на административното производство констативен протокол от 04.09.2024 г. и предупредителен протокол от същата дата се установява, че по време на престоя му в РПЦ – гр. С., ПМЗ[жк]жалбоподателят е напуснал [населено място], без надлежно разрешение и е бил установен в зоната за отговорност на ГПУ – Трън.

Представено е становище от ДАНС, според което Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила в Р България на Х. Ш., в случай че отговаря на условията по ЗУБ.

При тази фактическа обстановка е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в А., сама по себе си, не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. Изложените факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, доколкото спрямо Х. Ш. няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. Изтъкнати са обстоятелства във връзка с представената бежанска история. Решаващият орган е счел, че не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, тъй като Х. Ш. не е бил принуден да напусне А. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че кандидатът не е бил обект на никакви посегателства и не е претърпял никакво насилие. Обосновал е извод, че посочените от чужденеца лични мотиви за желанието му да получи статут, не се оценяват като хуманитарни с оглед предоставянето на хуманитарен статут. Административният орган е приел, че той не е напуснал страната си на произход поради преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение, респ. не се явява заплашен от нито един от посочените мотиви за преследване.

Изложени са мотиви, че за кандидата липсват предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут поради липса на твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, а установената фактическа обстановка не давала основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата си на произход поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Органът е посочил, че кандидатът не е бил обект на никакви посегателства и не е претърпял никакво насилие, поради което за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗУБ.

Обсъдено е приложението на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ съобразно разширенията, дадени в решение от 17.02.2009 г. на СЕС по дело С-465/2007 относно тълкуването на чл.15, б.„в“ от Директива 2004/1983/ЕО, но е прието, че ситуацията в А. не може да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт, характеризиращ се с безогледно насилие по отношение на цивилни лица с позоваване на справка с вх. № МД-02-36/31.10.2024 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ. Информацията относно страната на произход не навежда на извод, че спрямо заявителя са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено поради присъствието си на територията на държавата му по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Органът е посочил, че А. не се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна съгл. чл.147, ал.1 АПК, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл.84, ал.3 от ЗУБ (оспореното решение е връчено на 23.12.2024 г.), поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При служебната проверка по чл.168 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган по чл.75, ал.1, вр. чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ - председателя на агенцията, доколкото той по силата на чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ притежава правомощието да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България. Актът е в установената форма и без допуснати съществени процесуални нарушения. Производство по чл.68, ал.1, т.1 ЗУБ е образувано във връзка с подадена от чужденеца молба за закрила рег. № ВР - 13 - 1256 от 30.07.2024 г. На проведеното интервю на кандидата е предоставена възможност за посочване на причините, поради които е напуснал и не желае да се завърне в страната си на произход.

Настоящият състав намира, че решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост. В разглеждания случай липсват такива обективни белези, за да се приеме, че е налице осъществено спрямо жалбоподателя преследване.

Видно от интервюто, жалбоподателят е посочил, че лично той не е имал проблеми с властите в държавата по произход; не е имал проблеми заради религията, нито никакви други проблеми. Настоящият състав споделя становището на ответника, че спрямо чужденеца не е налице заплахата поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му на произход. Х. Ш. не е бил обект на репресии, не е бил задържан или арестуван в страната си на произход. Не се установяват данни да е бил призоваван, респ. срещу него да е било водено наказателно или административно наказателно производство. Фактите, които излага и поради които е напуснал А. не могат да обосноват извод за основателни съмнения за преследване по критериите в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. В хода на административното производство няма нито едно обосновано твърдение за проявено спрямо него действие или съвкупност от действия на преследване по смисъла на закона от страна на

официалните власти в А..

Предвид изложеното следва да се направи извод, че нито в интервюто, нито в представените доказателства може да се направи извод, че се излагат достоверни твърдения за факти, нито се сочат доказателства за преследване именно по отношение на жалбоподателя поради изброени в чл.8, ал. 1 от ЗУБ критерии за предоставяне на убежище.

Ето защо може да се приеме, че не е осъществено преследване в родината на жалбоподателя, нито оказване на конкретен контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Не може да се направи извод и от събраните по делото доказателства, че спрямо кандидата е осъществено преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ.

Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Според ал.5 на чл.8 от ЗУБ, действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл.12, ал.1, т.1 – 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

В случая не се установява на оспорващия да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повторяемост за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл.75, ал.2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. Видно от приложената по преписката справка на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС с вх.№ МД-02-36/31.10.2024 г. не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № C-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № C-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в” от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. В приложената по преписката справка не е налице информация,

за която да сочи за влошаване на обстановката в А., достигаща границите на безогледното насилие, породено от въоръжен конфликт, или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжените групировки.

Доколкото не се навеждат нови твърдения пред съда с жалбата, различни от бежанската история, представена на интервюто, то съдът следва да приеме, че жалбоподателят е мигрант по смисъла на пар.62 от Наръчника на ВКБООН за процедурите и критериите за определяне на статут на бежанец, както е прието и в оспореното решение. В подкрепа на този извод са обстоятелствата, че същият е влязъл нелегално в Р България като целта му е била да напусне страната, както и, че в хода на производството по молбата за закрила е напуснал РПЦ – С., където е бил настанен и е бил установен в граничната зона на Р България с Р С..

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл.8 и чл.9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Ш., [дата на раждане] в пров. Н., Р А., ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 13 212/17.12.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 във вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, му е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.

Съдия: